

1917.

494177

Nr. 1.

RAZELE AUROREI

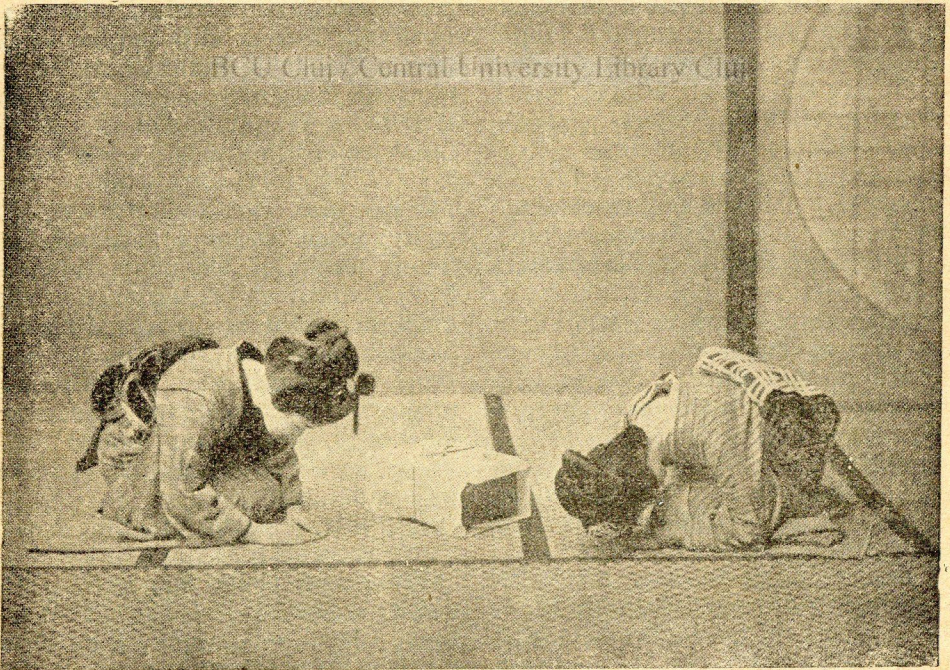

ZIS'A IISUS: „EU SUNT LUMINA OMNII”.

1917 DEC. 11.

Darul.

ATVETTE

(Textul pe cealaltă față.)

Darul.

„Căci plata păcatului este moartea; iar darul lui D-zeu este viața vecinică prin Christos Iisus, Domnul nostru.“ (Epist. lui Pavel către Romani 6, 23.)

Câte popoare, câte țări, atâtea obiceiuri, căroră să supun aceia oameni și dacă aceste obiceiuri nu sunt ceva ușoare, a se desface de ele nu voiesc. În Japonia are viața socială multe așa obiceiuri, cari la noi foarte singular să par, dară acolo să țin de ele. Așa-i de exemplu darea și primirea darului.

Dăruitorul, după cum o arată ilustrația noastră, pune darul său jos pe pământ și apoi să pleacă adânc spre cer, să se rădăruit, care la aceasta cu o plecare și mai adâncă și ingenunchiare pe pământ arată, că cu ce prețuire primește darul întins lui.

Darurile și donațiile în tot locul e în mare parte descoperirea de buneivoință. Din bunătate, onoare, iubire, îndurare sau din sâmtul deobligării trimet oamenii unul altuia daruri. Dară câte odată din interes propriu, din scopul mituirei și și din violenție. Așadară poate avea aceea și laturea ei bună și rea. Dacă să face ceva din iubire, atunci aceea totdeauna e bine. Iar unde este iubire, acolo darul e neîncunjurabil.

Multe s'ar putea vorbi despre aceasta, dară acuma să vorbim și să contemplăm despre acela dar, care vine din locul cel mai înalt, mai măreț jos la fiii oamenilor.

Propriuzis noi nu avem nimic, ceea ce din origine ar fi fost al nostru, că ce bun este în noi, tot aceea ne-a dat Dumnezeu din mila sa.

„Tot darul bun și desevărsit este de sus, care vine dela Părintele luminilor, la care nu este schimbare, nici umbră de mutare.“ (Epist. lui Iacob apostolul cap. 1, 17.)

Dela el am căpătat corpul, viața noastră, dela el căpătăm lumina soarelui, aerul, puterea, roada, ploaia, sănătatea și mintea. Nu este acela om bogat sau învățat, care ne-ar putea

da acestea. Toate sunt numai dar, că toate acestea nici pe bani, nici cu lucrul nu să pot cumpăra. Dacă odată să înorează cerul, înzădar am voi să-i dăm grămada de aur, ca să se înse-nine; sau dacă este căldură năbușitoare, înzădar am voi să cumpărăm cu bani scumpi ploaia.

Oh de am ști noi să fim mulțămitori lui Dumnezeu pentru darurile milei sale și nu numai în corp, ci și în spirit, să ne prosternem înaintea lui cu adevărată supunere și închinăciune până la adâncul inimei, și suflului.

Masa lui Dumnezeu e plină de daruri, din cari ne întinde bucuros, numai trebuie să venim la el și să luăm. Dară cel mai mare între darurile lui este, care a întins la întreaga omenime în unul-născut Fiu al său: în Iisus Christos.

Omenimea din urmarea păcatului s'a îndepărtat tare dela Dumnezeu și cerul s'a încuiat din naintea ei. La pomul vieței n'a putut ajunge și așa a căzut dela viața vecinică și dela fericire; nici odată n'ar fi putut fi fericit, nici când liniștit.

Dară Dumnezeu ne-a dăruit nouă pre Fiul său, care a venit între noi ca om, ca să ne rescumpere de sub blăstemul păcatului. Ca nevinovat a suferit și murit el pentru noi și învingând dușmanul nostru, moartea, ne-a deschis nouă ușa cerului, a vieței vecinice, a fericirei și mărirei vecinice. Iar acum poate pe aceasta ușă fiecine întra; că nu numai celor drepti, ci și celor mai mari păcătoși a deschis-o el.

Dapoi oare poate întra în cer și cel mai mare păcătos?

Firește, că poate, dapoi că pentru aceea s'a deschis ușa. Darul lui Dumnezeu, darul cel în cinste a milei sale e acesta! Cerul, care e patria vieței vecinice, nimenea din merit sau pentru serviciu nu-l poate dobândi, că valoarea aceluia e nespuse de mare. Nu este atâta aur sau pietre scumpe, pentru care s'ar putea cumpăra. Nici a-l merita nu să poata nici prin rugă-

ciuni, nici prin postiri, nici prin pe-regrinagii, nici pe o altă cale și toc-mai pentru aceea, pentru că nu să poate câștiga, Dumnezeu ni-l dă în dar. — Oh, ce îndurare!

Ce trebuie dară să facă omul? Tre-bue numai să primească din mâna lui Dumnezeu. El întinde și noi să primim. Când? — Acuma, acuma, îndată, încă astăzi!

El întinde din iubirea și mila sa, iar noi să primim cu brațele credin-ței. Noi credem, că Domnul Iisus ne-a rescumpărat din păcatele noastre. El e jertfa cea espietoare, care s'a pre-zentat pe lemnul crucei pentru noi. Dară când aceasta credință să varsă în inima noastră, atunci cunoaștem starea noastră cea pierdută. Ne venim la minte și vedem, că ne tăvălim în păcatele lumii și suntem departe de Dumnezeu. Trebuie dară să ieșim din noroiul păcatului, adică trebuie să ne întoarcem și trebuie să ne căim pentru păcatul nostru și să-l urim. Aceasta nu o putem face din puterea noastră, dară acuma strigăm către Mântuitorul, care ne scoate din viața cea păcătoasă lumească și ne strămută în turma sa. Ne abate de pe calea cea lată și ne duce pe cea îngustă, pe calea adevă-rului și iubirei, în apropierea lui Dum-nezeu, în societatea lui, unde ni se predă nouă darul vieții vecinice. Iar ca noi să fim siguri despre aceea, Dumnezeu așază în noi arvuna sfân-tului său Spirit. Noi venim sub con-ducerea, învățatura și îndemnarea sfântului său Spirit. Dară viața veci-nică e deja a noastră și împărăția lui Dumnezeu a intrat în inima noastră. În aceasta stare a nașterii din nou trebuie să arătăm noi apoi credințioșia noastră; iar odată în aceea mărire cerească vom fi conform credințioșiei, servirei noastre premiați după cuvîn-tele Domnului Iisus: „Bine, servule bun și credincios, preste multe te voi pune, întră întru bucuria Domnului tău!“ (Ev. Mateiu cap. 25, 23.)

Așadară și celui mai mare păcătos să dă ocașiune la primirea darului lui D-zeu, dară atunci el trebuie să iese

din starea sa păcătoasă și pe calea pocăinței adevărată a primi aceea, ce îi se dă lui în dar.

Aceasta înaintea oamenilor e neîn-țeles! Ei ar voi să ajungă la viața vecinică după meritele lor. Dară ză-darnice sunt toate meritele, dacă lan-țul păcatului îi ține legați. Fiecare faptă bună să respălătește, dară viața vecinică să dă în dar, că aceasta este darul lui Dumnezeu în Domnul nos-tru Iisus Christos.

Robii condamnați pe viață pot fi pentru purtarea lor bună și pentru oarecari servicii deosebite din când în când premiați, dară libertatea nu-mai din grația regelui o pot dobândi.

Darurile cele mari ale lui Dum-nezeu trebuie să le prețuim și din ce-ni să dă nouă, să dăm altora, ca să fim găzduitori buni ai Domnului. Să luăm înse sama, ca acest dar să nu-l pier-dem prin necredințioșie!

Rugăciune și purtare.

Moody observă într'o adunare în Boston următoarele: Eu sunt acum mai îngrijit pentru comunitățile lui Dumnezeu, ca pentru lumea de afară. Dacă noi stăm bine, e ușor a ajunge lumea de afară. Păcatul trebuie mai nainte luat la atac, până rugăciunea este o putere. *Cel ce nu trăiește potri-vit, nu să poate potrivit ruga.* Noi vor-bim despre neglijiurile noastre. Să le și pertractăm ca așa unele. Păcatul e păcat. Eu cred, că pre comunită-ilor noastre le așteaptă o vreme de umilire. Nouă nu ne trebuiesc lacrimi și sentimentalități. Dacă eu aud pre vr'un bărbat strigând „aliluia“ și știu, că el nu tractează femeea sa bine, atunci îmi trec fiori reci peste spate. Dacă un bărbat nu să poartă acasă cum să cuvine, atunci nu am voi nici aici în biserică să-l auzim cântând. Cele patru lucruri principale, cari să țin către rugăciune, sunt: Inchină-ciune, mărturisire, devotare, iertare. Cea din urmă e cea mai grea. Ceea ce ține pre Spiritul sfânt departe de

comunitățile noastre, este, că noi nu trim o ură vechiă către alții. Unile femei țin pre bărbații lor departe de împărăția lui Dumnezeu, pentru că ele nu să pot nărăvi cu soacrelor lor. Dacă eu ași voi să rog pre Dumnezeu pentru a-mi ierta zece mii de păcate și eu nu ași voi să iert altora nici unul, atunci ași fi un om josnic și ticălos. *Iar lucrul cel mai isteț a diavolului este o comunitate desbinată*: prin neînțelegeri în comunitate devin mulți necredincioși. Iertat-ai tu la tot însul? Ingropat ai tu ura? Eu văd pre mulți cu ochii plecați jos. Voi nu vă puteți uita în ochii mei. Așa nu puteți voi scăpa; ar fi mai bine, a privi în lăuntru vostru. Cel mai de aproape element a rugăciunii este împărtășirea. Când toți credincioșii aici în Boston să unesc la rugăciune, acuși ar fi diavolul scos din acest oraș. Să ne rugăm pentru Spiritul unirei. Sau ai voi tu, că Domnul numai aceea sau aceea denominațiune s'o binecuvinteze? Noi suntem aici înaintea lui Dumnezeu toți una, aceasta este calea pentru a ajunge în cer. Eu cred, că noi am căpăta de o sută de ori mai mult dela Dumnezeu, dacă am fi mai mulțămitori pentru aceea, ce am primit. *Unii gândesc că ascultarea rugăciunii însemnează „Da.“ Câte odată e „Nu“ mai bine, numai de am voi noi s'o cunoaștem.* Un copil de patru ani ceru brieiul tatălui său. Când îi fu cererea respinsă, plânse micul și zise, că nu-l iubește tata. Cu miile cer dela Dumnezeu brieiul și plâng, dacă nu-l capătă. Eu am cunoscut o adunare de rugăciune, care muri, pentru că un mort s'a rugat. Să ne rugăm lui Dumnezeu, ca el să ne mântuiască de rugăciunile fără de rugăminte. Ce nouă ne lipsește în

Boston, sunt creștini bătători, că prea mulți cer ceva dela Dumnezeu și uite, a aștepta ascultarea.

Rugăciunea binecuvântată.

De generalul Knobelsdorff, cel de 68 de ani, care de altcum e un evangelist zelos, întrebai în anul trecut la o întâlnire, că cum a venit el la aceea, că s'a predat Domnului Iisus. El îmi respunse. Spre rușinea mea mărturisesc, că de tot sunt numai 8 ani decând cunosc pre Domnul. Pe insula Malmö am fost în aceea stare neplăcută, că trebuia să petrec două ciasuri în sala de așteptat la gară. Neobicinuit mă urîsem, și pe când am cetit toate ziarele ce erau acolo, căzu privirea mea pe o biblie. Și precând deschisei biblia, un domn bătrîn ce era lângă mine s'a rugat pentru mine cu aceste cuvinte înțelese: „Doamne! vezi, aici cetește cineva cuvântul tău, dă lumină, ca să te afle pre tine acolo.“ La auzirea acestor cuvinte pusei repede la o parte biblia și grăbindu-mă ieșii afară. De odată mă apucă o neliniște mare, care cu nimic nu o puteam alina. Ce gândi el cu aceste cuvinte. În orașul nașterii mele aveam un prietin scăpătat, la acesta mersei și-i spusei cauza mea, care mi-a vestit mie pre Iisus, Rescumpărătorul. Prin mila lui Dumnezeu m'am predat lui. Oh de ar face-o asemenea toți aceia, cari n'au făcut aceasta încă. Spiritul sfânt e gata a vă ajuta pre voi la aceasta.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chemat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÖZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33, SZ.
Prețul la „Razele Aurorei.“

Pe anul întreg: dela 1—2 exemplare 2.20 fl. de exemplar. Dela 3—10 exemplare 2 cor. de exemplar.
„ 11—50 „ 1.80 „ „ „ 50—100 „ 1.60 fl. „ „

În streinătate se socotește diferența speselor trimeteriei.